

A je po Bítově!

Jirka Kuběna – můj přítel a spoluorganizátor – se během letošního setkání básníků nechal hned několikrát slyšet, že „on jako osobnost už *Bítov* nepotřebuje“. Z toho by mohl leckdo zbrkle usoudit, že my ostatní jsme na *Bítově* dělali po čtyři roky pouze nezbytný kompars lemující výstup primadony. A já si myslím, že tomu bylo skutečně tak. Za sebe mohu říct, že jsem tak činil od začátku vědomě a důvodně. Jiří sehrál v mém životě na přelomu 80. a 90. let mimořádně důležitou roli, což se mu snažím splácet, kde to jen jde. Třeba i organizováním „jeho“ *Bítovů*... Takže jsem na *Bítov* sháněl peníze, organizoval, zařizoval. V posledních třech letech jsem ovšem zadával i témata a vybíral přednášející. Na akci samotné jsem pak byl ten, na něhož se – mnohdy hněvivě – obraceli hoteliéři i účastníci setkání, když nastaly problémy. Platil jsem vystříkané hasicí přístroje a nezaplacené cechy chudých básníků. Jiří pouze v obleku nebo ve své neodolatelné teplákové soupravě vstupoval na dobře připravenou scénu a sklízel aplaus. Všechno klapalo. Až přišel *Bítov* 2000.

Jeho přípravu od počátku provázely obtíže. Ministerstvo kultury i město Brno, donátoři, kteří akci v minulosti finančně podporovali, nás nechali ve štychu. Hotel *Bítov*, který byl po čtyři roky faktickou základnou setkání, původní majitel prodal a nový zavřel. Dlouho nebylo jasné, zda *Bítov* vůbec bude. S penězi nám nakonec pomohl Okresní úřad Znojmo a majitel nakladateli nenáviděných Levných knih Karel Maivald. S ubytováním Vojenská zotavovna Dyje. Oslovení spisovatelé v rekordním čase sepsali opět zajímavé přednášky. Jenže právě v tomto, pro mě dramatickém a náročném čase, se hradní primadoně cosi rozleželo v hlavě: Jiří Kuběna dospěl náhle, koncem léta, k názoru, že už mu *Bítov* nic nedává, a že ho tudíž nezajímá. Nu, co naplat? Když chce *Bítovský* kastelán a duše básnického setkávání s něčím seknout, tak s tím prostě sekne. Měl by to ale dělat v době vrcholících příprav a potom ještě spektakulárně v průběhu akce samé? Bohužel se stalo.

Kuběnovým nezájmem o akci inspirovaný šlendrián způsobil, že spousta lidí z tradičního *Bítovského* adresáře dostala pozvánku na akci buď pozdě, nebo vůbec ne. Na *Bítov* jich tak i díky tomu přijelo méně než obvykle. A nejde jen o to, jak to vypadá. Jde o zbytečně vynaložené (přitom tak těžce sháněné) peníze na předimenzovaný úvodní raut, na ochutnávku vín, jde o nenaplněné přísliby ochotným lidem z ubytovny Dyje, jde o ty, kteří pro *Bítov* obětovali čas a energii, aby pak četli své přednášky poloprázdnému sálu.

A nakonec jde i o to, že kdybych se pro změnu já rozhodl, že *Bítovů* už bylo dost, učinil bych tak určitě po akci úspěšné, skončil bych v plné parádě, kterou je pro mě dobře odvedená práce a ne hysterické výkřiky ponižující pozvané. Proto jsem taky v pátek z *Bítova* odjel.

Po mém odjezdu, kdy organizační penzum zvládli lidé z mého nakladatelství, se ještě Jiří Kuběna pokusil (myslím, že marně: oni totiž právem považují *Bítov* za „svůj“) urazit hosty ve své přednášce prohlášením, že pokud nemají napříště v sále sedět „větší ryby“, nevidí důvod v akci pokračovat, a svůj koncert, jakož i celou tradiční akci, pak symbolicky zakončil v sobotu večer tím, že zbývajícím účastníkům setkání vztekle nařídil „do tří minut opustit hrad“.

A tak je po *Bítově*. Píšu, jak to bylo – a zároveň říkám: „Je to tak správné.“ Dějiny tvoří osobnosti. Jiří Kuběna na *Bítově* čtyři roky zářil a nakonec – jako správná primadona – hlasitě práskl dveřmi. Jsem rád, že jsem u toho mohl být.